

[illegible]

bată asupra Moșilor, nenorociri ce se ascundeau după rândurile tătute la mașină..

- "Ce ne facem tad, Avram.."- voca o lină de neliniște a țăranului fu acoperită de un tunet puternic, ce-și prelungea ecoul din munte'n munte până departe spre Detu-
ta. Pe deasupra opaciilor nori gregi începuseră să pipăie cerul cu dogete de acaia.
Grindina începu să răpăie pe frunze în cântec stinsuț. Țăranii intrară în colibă,
ridu-și capul cu stăgărele din care căzuseră resturile de la prânz.

Cădea că pădurea pășină sat, lungă de câteva ore, și căzura în țăriș. Măsimi nu s-au arde, dar turtură frământată care pusea stăpînire pe așulețele lui. Pășă, Mășilul de nisip și mai grai în ultima vreme. Pe la fel de ordine și restricții burgheze, lăutula de la București sau Cluj, încrederea că la frângă rezistență și să-l chibșe mai întâie în selectivile de tășitori. Resistanșă înău cu înfrîngăre cunoscută. Mici ar tărîre, nioi deșchidăre multor frunșă și al șatoru năi putășă înducea. La Cluj, organele Securității nu mai puteau face nimic. Insistențele Comitetului central, trase în seamă și în așulețuri, nu dădău nicio rezultat care să permită o speranșă de schimbare în direcția dorită. Într-o măsură de proporții și se peteșău, aceluși interzicere a tălășului pe șanșăle proprii, făcîu chiar și de pe peteșău mai mic de pădure, care acopășă confiscrii.

Cam în aceeași vreme, la Securitatea din Cluj, în camera de anchetă, încontenentul Weismann ascultă bătând un tânăr, care abia să fi avut 18 ani. "Spune, Paștele și Dumneii măști, că acum te amor. Spune de cine ascultă țărani în satul vostru, în acest colin de criminali și reacționari funciati".

- Nu știu. Chiar dacă mă tăiați. De unde vreți să știu? Eu îmi vâd de carte...
- Carte e și cea pe care ți-am găsit-o ascunsă sub pernă, la casa studențească?
Despre Nae Ionescu se învață cultura socialistă, handitul, și despre criminalii din
categorica lui... Spuneți - și vâna de bou intră din nou în funcțiune, mânușită cu tca
îndărătirea de festul crupilor al carizului din Sinaia.

Văzând că nu ajunge la nici un rezultat, Weismann ceru să i se aducă încă odată
ligierul satului. La loc de frunte și subliniate cu cerneală roșie erau trei nume:
adea avram, arar, muncitor, cu trei ecpii (din cari unul era chiar studentul anecheta
efractor. În contact cu partidul, instigator la "nealiniere", tînuitor al ban

În urmărire, la 20. Alina era Mihai Băsan, fost învățător, ofițer rezervist pe rent, decorat cu "Mihai Viteazul" la asaltul dela Dainic, internat în 1938 la Mierca Ciucului, acum muncitor la pădure (fusese radiat din cadrele învățământului pentru tîndușă din Uniunii Sovietice și regimului de ocupație), instigator la neapănarea în 1944 a

...faptul că stăteau la Măscală Pacea, invalid din război pentru rugile, fost el și șeful militarilor, care acum, din cauza pierderii mâinii drepte și a ochiului, nu se putea încadra în nici o muncă "productivă" și trăia din ajutorul dat de tatăl lui, un fierist de lemne, și din mici și modeste gravuri în lemn, pe care le vindea săptămânal pe fașci de țesături. Și de la cele mai sărace familii erau adunate sume de bani.

"Dacă reușesc să pun mâna pe ei și să-i forțez să adere la creșterea unei întreprinderi pentru exploatarea lemnelui, bag deruta în sat și în cele vecine - și drumul e liber" - reflecta obsesiv locotenentul-pravari. Elicu în jurul de telefon și în jurul

...reacșă cu trimitul special al partidului de la București, însărcinat cu rezolvarea
cazului Neților. I se acordă o întrevedere, care se prelungește până aproape de miezul
noptii cu un chef în regulă la o cârmăluță marginașă, unde membrii de partid nu prea
se venturau în timpul zilei, ca să nu se "compromită"...

Când ajunseră țărani în sat, o mulțime de oameni erau deja în fața casei secretarului, care locuia într-o dependință a fostei primării, amenajată carecum în locuință. Treceau deosebite de alte state, secretarul era din comună, băiat cunoscut de țărani fiind în pruncie. Începea să el va săr putea să execute ordinele, pentru că...

...na meru pe câștiga în curent cu cele ce se puneau la cale și desecări, când era o
ligat să facă ceva mai serios, se sfătui în ascuns cu Badea Avram și Mihai Bărgan. A
sta, însă, dându-și seama că nu se mai umblă cu jumătăți de măsură și că întărirea
rebulă excoartă fără nici un fel de abateri sau schimbare, nu mai tinse decât de es

Grupul ajunsese atunci pe drum și mai prinsese o boare de ploaie, dar nimeni nu s-a oprit să se acopere cu ceva. Au continuat să meargă tăcuți și să se aștepte.

...prezintă, acum, spuse sa chibzuitu cu mai multă păgare de seamă, încă de hotărârea noastră depinde ce vor face și statele din jur. Nu mai e vorba de șofierii chibzuite. Cred că acum începe cu adevărat presiunea pentru colectivizare.

Pădurarul, cunoscut în sat ca om cu multă înțelegere, spre uimirea tuturor spuse simplu: De data asta nici noi nu ne putem duce. Dacă s-ar fi...

ne condamnă singuri la moarte. Și așa o ducem ca voi de noi, de ne ținem pe mâine. Dacă
cristmăș se pune gîțul în jug, înseamnă că nu mai suntem oameni ci stăpînituri și ne
prătim soarta. Mai mult decât să ne închinăm, n'au ce face. Și în această situație nu
ne vîd că pierdem, pentru că dată intrăm în colectivă tot închinat să obținem.

[illegible]

"Aşa-i", răspundea înrămit în cer - şi se risipiră fără să mai discute cum le era obiceiul. În aspeşi nopţi, secuturată dela sfat trimise trei caneni de încredere în satule din vecinătate, să anunţe hotărîrea celor din Bălileşti.

Înţinţeaş, mult înainte să răsar soarele, echipile de Moti începură să uroce pe câmpile abrupte spre pădure. Ca pe vremuri bune, căde unul încoşea pe dante cu voce tare: "Goleşti vale, mai la valigăţea căni dumsicite!"; şi ceilalţi reluau ca un ecou răsunător motiv: "Hai drum-drum-drum-drum...".

Notăreasa bătrânicului de a discuta cu cei de la crag nu mai putu fi dusă la capăt: ştiind Securitatea n-o să accepte un motiv ca să pună în aplicare planul lui Weissmann şi al delegatului dela Bucureşti. După două zile, în care parcă nimeni nu se interesa de cursul lucrurilor din de excoerţarea ordinului, ea măgini a Securităţii urechă cu greu pe cale drum de caros, spre nat. În maşină erau patru, toţi în uniforme militare şi înarmate până în dinţi. În apăsătoare şi altă măgini, mai bună şi mai elegantă; cei trei civili din se aşezau pe a şti încă frig. Vaseau pentru amara cară, se aşezau ambele, alături de

...aurea deo diariilor, ciudate, sau însoțirea trîmțurilor partidului dezbătător; sau, căteva perechi, pășenă răpășită, iar un tânăr de vreo 15 ani înfruntat cu oțuțel pe un cîmăș de alun nîpte deșene pe care numai el le înțelegea.

— "Mă rădăuile, la vino puțin aici...". Măleaua se apropie cu teamă. Unul din civilii intră în care parte poate să găsească echipa de lămurii la lui Baden Avran. Tânărul se uită, o clipă la el, apoi la cei din uniformă deșora cari fiecare mă stin deșora

Civilii li mamei gîti oferii o bucată de ciocănit. Reu! o lui, dar n' o duse la cară. Așteptă să se depărteze mașinile, apoi o avîrli, făcînd trasectoria cîderii cu o injunghiere specifică, și o rupe la deal ești li pîneau piciorilor, pierzîndu-se printre

seposedi respirară; că mearoa începutul pădurii.Peste o oră de urechi se așută pe o câră
rău îngustă - și așa mearse,pe unde alina să-și fi răstăit leane de tot, o bună bucată
de vreme.Pe la prânza ajunse la prima echipă de păstori și la întrebare de Baden: "Uite,la
înșupta înșurului,apre stâncă cea mare,deasupra,acole trebuie să fie".

- "Bade Avram,ce căută cu lașalele,Mău întrebat pe mine,și le-am arătat drumul
care duce spre parșia ceaială a muntelui.Erau patru cu arme și trei în strale din
cască,și lașalele,și la muntelui alți cari să mădăna cu el.Apoi li trimise înșai la vâscă

- Ce facem Eclogii?

- Aici eu cred că dacă mă caută înseamnă că nu nevoie de mine și nu trebuie să-i las pe place, așa că nu-i cenzorez. Dar în sat nu răduc. Or să mă aștepte și ei până mă dăruie și când or să vadă că nu merg, or să plece, că nepoile pe la noi nu prea le priesc. Eu o să le las în drum la cettătură și o să stau de vorbă cu ei, să văd ce vor să facă. Să facă ei, ei vorred unde să se ducă.

...nu putea fi vorba, dintr-o dată, să se încheie un proces în care
 sărăcit nu iapa. Dar voi cupeți mai bine fîntînele și grăgîliți-vă, că drumul e cam
 lung. Și trageți pe la Buzăreni, vă dau trei fete. Se-ai lui. Și gîti să se descur
 se mai bine ca voi... pentru că astă-i treabă în de ani de zile.

Securității căzără nădărnice să dea peste cel pe care aveau orîu al-l două legat
 Cluj. Când ei-au dat seama de bătaia lui a tras pe așor, era tîrziu, și se în flou
 și foamă. Băta dea deci în ani și nu încercat cu blîndețe să se informeze de stare
 de la Buzăreni. Dar la Buzăreni, în ziua de azi, nu mai e nimeni care să știe de ce s-a

...a spirit, de felul care firea înțeleg să asculte arădurea parțială. Într-o zi, în timp ce mă așezam pe o bancă din fața casei, am văzut un bărbat în vârstă, cu păr alb, care se îndrepta spre mine. El era înalt, cu o ținută demnă, și avea o față plină de experiență. Când m-a văzut, s-a oprit și m-a privit cu o privire profundă. Am simțit că ceva se petrecea între noi, o conexiune care depășea cuvintele. El a început să vorbească, cu o voce joasă și calmă, despre viață, despre dragoste și despre înțelesul existenței. Am rămas captivat de fiecare cuvânt, simțind că el vorbea direct la inima mea. După ce și-a spus ultimele cuvinte, s-a îndreptat spre casa și a dispărut în pragul ușii. Am rămas acolo, gândurile mele se revoluționau, simțind că am fost martor la ceva extraordinar. Acea zi a rămas în mintea mea, o amintire care mă inspiră și astăzi.

arele se aprindea de obicei
mare mersul, un bătrân făcu semn de oprire. Ofițerul care era în spatele gelei tr
sări și un zior rece îi trecu prin spate. Recunoscă pe Avram Badea dar nu-și putea ex

perimă și ele pe calea întarcerii. Dar până să iasă la geseaua principală mai aveau de mers pe drum de munte, cu gropi și hârtoape, cu strămtori periculoase peste care stărnau stânci gata să se desprindă din munte și să le cadă în cap. Tocmai la un arc de loci ai aștepta Butnaru. Furigindu-se pe un braț, o gusturi, el și vreo treizeci de copii ajunseseră spre lăsatul amurgului deasupra strămtorii. Avioanele, care se rotădeau multă vreme peste ei, nu-i putuseră descoperi, care nu putea mânca în sate, așteptau de mai bine de trei ore întoarcerea soldaților, care nu putea mânca în sate.

[illegible]

Coloana pe trecuru la auzul vascamului din spate se aprî. Ofițerii hetărîrî, după pușca chibzuînță - dar fîră mult entuziasm... - sî sarî în ajutorul celor atacați. Cum lîc de întors mașina nu era, o pornîră pe jos, în grupuri compacte, punînd în față e chipul de cercetători. Întinericul și teama și dădură mîna ca să ajute întăzîrirea. Cînd asirîră la fața locului, nu găsîră deoat pîlpăitului ultimelor resturi de mașini incendiate, zeci de cadavre și oățiva oameni ascunși printre stînele roșogolite. Peste cîmble de deasupra se lăsase tăcerea, acea tăcere care coborîră de obicei după bătăliile sîngerase...

Securitatea scăpați comunicară prin radio, cu toate amănuntele, ce se petrecuse în noaptea aceea. Mochiores turba de mânie. Dar în fața realității n'au curaj să tracă "la acțiune". El ceru dela Bucoarești imunităciunii speciale, care, cum era de așteptat, n'au întârziat să vină. Dispozițiile date de Comitetul central erau categorice: "Prin cruce mijlocie avute la îndemână reprămiți rebeliunea și stingeți focarele care amenință să infecteze toată regiunea Mofilor și poate întreg Ardealul". Colonelul Frimu, specialist în acțiunile de reprimare a revoltelor țărănești, venise special, cu avioane, pentru a duce la capăt misiunea. Două divizii de infanterie și două regimente de vânători de munte, încastrate de ofițeri ruși specialişti în luptele de partizani, porniră peste câteva zile, în miez de noapte, spre regiunea în rămeriță. Mașinile se opriră la poalele munților. O operație de încercuire de o amploare neașteptată se desfășură după un plan stabilit în cele mai mici amănunte. În grupuri compacte, precedate de câini dresați, ostășii înaintau pe poteci înguste, prin pădurile de brad și fag, cercetând toate ungherile, toate peșterile sau locurile bune de ascunziș. Dar totul fu în zadar. Haiducii, parăd înătraseră în pământ. O placă ugorăi redusă rolu câinilor la sero. La întrebările lui Mochiores, rămas la "baza de operații", același răspuns stereotip: Nimic nou, tovarășe secretar. Nici urmă de bandiți!

Abia a treia zi, când ceroul sta să se închidă și nu rămăsese decât necretate decât câteva nisuri foarte abrupte, ostașii începură să descopere așunzișul copiii și femeilor. În coloane lungi, păzite cu arma în mână, soțiile și copiii moților porniră în val, pe un drum ce urma să-i ducă departe, pe locuri de care încă nu auziseră: Blean, Onești, Tulcea, Bărgăneț, Dumărești... Dar cele câteva sute de bărbați rămăneau încă acoperite de taină. Să fi reușit să se strecoare în afara ceroului?...

Cître seara celele două a patra zi, un pluton de trupă de securitate ajunsese într-un fel de crăpătură între două stînci înalte. Pe puținul pământ strîns în fundul spîrturii se observau urme de pași. Securității se mai apropiară și, pitindu-se după culcușul de granit, trimiseră oainii să urmărească direcția pașilor. Animalele se apropiară făcîndu-se pe labe, parodînd presimțind că ceva nefiresc urmă să se petreacă. Ele ajunseră în fața unei despăciături orizontale, înaltă de vreun metru și lată de aproape patru. Ridicîră boturile mîrșind, apoi, lipindu-se larg de pământ, încopură să schiaune: oainii apuneau în limba lor că în pesteră sunt oameni. Ofițerul care oamanda plutonul verbi prin radiofon cu șeful regimentului, care-l ordonă să încercasească pesteră și să cheme imediat toate unitățile din apropiere. Însuș el, cu un batalion întreg, avea să se așeze peste o cră.

In fața și în jurul peșterii se strânseseră acum aproape o mie de ostași și ofițeri. Cineva aduse un megafon și-l prăsti deasupra unei stânci, cu pâlnia către intrarea peșterii. Un colonel de securitate începu să vorbească aceluia pe care-i bănuia înăuntrul: un discurs lung, plin de promisiuni și amenințări, cu citate din marșuri și înjururi.

scari din Tei-Incheiet au un soi de ultimatum de cinci minute, nu aduse nici un fel de răspuns. Într-un fel, Adu ordin să aducă două mitraliere grole. Le postară în fața porii și începură să tragă însuntru focuri încercuțate. Scococul gloanțelor pe pereții interioari producea o muzică sinistră, de-a dreptul înecătoare. Scococul lor era amplificat, denaturat, parcă răsună în marea sală. Nu mai auzită se oficia într-o sală de la etaj. După ceolul răsunat din interior, cei de afară își dădură seama că peștera era de mari dimensiuni. Înclădă înăuntru și îi uimea tîlcerea totală ce stăpînea peștera îndată ce răpădă mitralierelor înclădă. Să nu fi fost nimeni înăuntru?

Incepuse să se lase amurgul din vale, pe undele radio, Moghiorog cerea mereu mai insistent să se rezolve misterul. Atunci colonelul aduse două tunuri uşoare şi începuse să tragă pe gura peşterii. Explosiunile interioare stărneau un şmogot de nedescris. Ecoul micii ci bombe de multe tone. După câteva zeci de explozii, fără nici un semn din interior, hotărâră să trinească un grup să vadă oare acolo. Dubiozii de securită înarmaţi aruncătoare de flăcări şi proiectare puternice. Incepură să se târie prin deşchidura îngustă. Cei de afară îşi făneau riscularea. Câteva minute pu se auzi nimic. Coloşele păcălit de câini. Dar în clipa aceea un urlet ameţitor cu un răpăit înfundat veni pe gura peşterii. Doar un singur securist reuşi să iasă afară, cu picioarele sfărşate. Îl ridicară şi, în timp ce un medic încerca disperat să-i oprească hemoragia, colonelul îi cerea să-i spună ce se petrecuse. Cu vorbe pe jumătate auzibile, întrerupte de urlete de durere - şi poate de spaimă -, acesta putu să dea o imagine relativ clară a ceea ce se întâmplase. Peştera era imensă, înaltă de câteva zeci de metri poate şi lată de vreo treizeci-patruzei. În interior, numai stalactite şi lilieci. Se hotărâră să iasă, când, în perele din dreapta, unul observă o altă deghizătură, camuflată de un şir de stalactite ce stărnau până aproape de pământ. Se duseră într'acolo să vadă. Cineva, cel din faţă, lumină cu reflector - şi atunci putură să zărească, numai pentru o clipă, câteva zeci de capete bărbăte, într'un fel de peşteră-cameră, poate de aceeaşi dimensiuni ca prima. În aceeaşi clipă însă, o puşcă-mitrălieră începuse să împingă moartea întie ei. Prinşi în dreptul intrării, au avut vreme să se adpostea

Cele auzite tănuiră pe colinel la culme. Se gândi să arunce pesteră în aer, dar pentru a putea ajunge până la oameni avea nevoie de câteva tone de exploziv. Și nici așa nu era sigur, căci nu cunoscuse grimele perilelor ce despărțeau cele două fâșii. Apoi îi veni în minte să ădăsoacă țigările. Era sigur nici așa, pentru că nici dinăuntru poate își glășiseră alta prin cine știe ce colț al acestui munte cu spinărea plină de stânci atruști. Anunță pe cei din vale de cele petrecute și ceru dispoziții. Mochiering îi ordonă să-l ducă mcar unul în viață, chiar cu risul de a fi uciși toți oamenii de cari dispunea. Weissmann, care era altărit, se bucura că printre cei din pesteră se afla sigur și Badea Avram. Așa, era să scape de ochii aceia firozi, cări li urmăreau zi și noapte ca două fântâni gemene. Sau, cine știe? poate că ar fi pu mâna pe el chiar viu? Și atunci gândul lui înseta să-și închipuie ce-ar fi mai departe...

In interiorul peșterii, Moșii discutau de ceasce trebuia să facă. Nu există ieșire
inginerul Butnaru, care era cu bile albe după vreme să gândească. Cei ce se temeau
că moră, n'aveau decât să iașă în prima peșteră și de-noclo să ceară scutitorilor să
se predea. El și cu ceilalți aveau deja un plan, stabilit de multă vreme. Acum scise
cazul să-l aplice. - Tăcere de mormânt se lăsa în peșteră. Nimeni nu se hotărâ să ru-
nă liniște. Bădăa Avram fu primul care răspunse: "Pu unul, nu plac de-nici. Vreau să
fiu îngropat sub stâncile astea care m'au hrănit atâșia ani, cu gândul că poate în-
tr-o zi voi fi liber. M'am ce fac oară. Ei în schimb s'ar bucura neapăs să pună mâna
pe oare din noi. Pentru că cel ce va fi prima va plăti pentru toți. N'avam vreme de
așteptat. Decât să ne idească de via aici (pentru că atâtel n'au cum să ne socată), și
a murin ca soarecii, mai bine punem în aplicare planul domnului Butnaru".

[illegible]

Un moț încercă să vorbească. Inginerul înșelător
- Eu am încredere în tine, fiicăluțe. Cunoaște oamenii bine și tu-am cântărit din pri-
ma clipă. De aceea te-am luat cu mine alături de-aici. Până ce lucrurile se termină așa.
Am fi putut face isprăvi multe împreună. Dar cricum, îmi place ceea ce ai hotărât. În-ți
se-ți trebuie și du-te. Poate că în ultima clipă ai să mi norec...
Cînd se ridică și se apropie de inginer. Acesta îl primește în brațe și-l sărută..
Cînd se strecoară prin

- 25 -

* Robert Laurin, în "LAURURE", Paris 10 Iulie 1961: Trebuie să fii un reacționar răginit, sau un explorațor născut, pentru a contesta superioritatea comunismului asupra liberalismului. Ascultați-lă la Hrușciov! Nu trece săptămână fără ca liderul sovietic să nu anunțe că în 1965 producția boğățiilor va atinge în Rusia pe a Americii și că, în 1970, ea va depăși cu mult. Atunci, pe ruinele capitalismului se va înălța victorioasă steagul regu, marcat de a cerer și cicoan. Biata noastră Europă occidentală, aceea a țargului comun, nici măcar nu reține atenția lui Hrușciov. Soarta ei îi pare deose peotulă. Intre ei și apropiată, la apelu tuturor Maurice Thorez-ilor, clasa muncitoare a continentului nostru, chesită de un lucru extenuant și o sărăcie crescândă, va impune comunismul și va cunoaște vârsta de aur, radial pe pământ.

... Chiar! Un dug rău și care însă pe acest litor de via. Două mici depozit ale agenților "France Presse" și "Reuter", datele din Berlin-Est, ne informează că plenera Comitetului central al partidului comunist a măturat criza aprovizionării. În această Germanie sovietizată lipsește laptele, untul, carnea și se plănuiește raționarea pînăii, și, pentru ca populația să nu contaze pe ajutorul Mării Rusii, Comitetul precizează: "Nimeni nu va-și face iluzii în ce privește impertul - privilegiile noastre, în această privință, fiind epuizate". Astfel Rusia, învinutată regim comunist, sunt neputincioase să completeze aprovizionarea alimentară a celor 17 milioane de Nemți cari războiul încă sub cizma Măcovei. Insist asupra neputinței Rusiei. Ea știe că atenția universală e îndreptată asupra Perikului, deci asupra celor două Germanii, și totuși nu poate nimic să facă pentru ca comparația condițiilor de trai în cele două părți ale cortinei să nu desavantajeze Marxizmul!

Să continuăm analiza noastră, degețând-o de aloganoi, pr. propagandei. Rusia și sateliții ei dispun - nu o Siberia, dar acest pământ are foarte frumoase resurse - de c. suprafețe de 25 milioane 420.000 km. pătrați și 318 milioane locuitori. Noi, în Apus (afară de Jugoslavia), numărăm 280.000.000 femei și oameni liberi, poporul 2.500.000 km. pătrați. Comunismul controlează de zece ori mai multe hestare decât capitalismul european, care hrănește o populație inferioară cu numai 10% celei din înenatata sovietizată. În Cadident, helgug! Nu știu ce să mai facă cu pr. social. agricol, se caută debuşee pentru toate produsele pământului și crescătorilor. În Răsărit, lipsă! Sărăcie. Lucie. Oă nu ni se replice oă noi culpăm pământurile cele mai bune. Ar fi și Minioini, Câmpile Ungariei, România, înenatățile Poloniei, Ucrainei, cotează printre regiunile cele mai fertile ale lumii. Dacă aceste regiuni ne-ar fi încredințate nouă, Europeanilor disprețuiți după ce am asigură o largă bună stare alimentară celor 318 milioane de supăși ai lui Hrugiovin, noi am mai și exportă, pentru aută viață militară și dintr-un

De monstrarea incapacității sovietice nu se oprește aici. Din cele 318 milioane de ființe supuse muncii silite, 56% populează câmpiile, adică peste 170 milioane de țărani solari. În Occident, abia 20% sunt agricultorii, adică țărani liberi. Aceste 56 milioane de țărani ai negrii, muncind suprafețe de zece ori mai puțin importante decât cele 17 milioane de celoznicii, consumă și produc de patru ori mai mult decât comuniștii.

Regimul comunist e judecat. Sforăciile lui "Rugulei" nu putea să ne emăciioneze. Se gise pentru ce Sovietele au lăsat cortina de fier. O confruntare liberă ar face să sară în fândări comunistul, care, pentru a întrebuița și formula a lui Jean Jaurès, "poartă în sine sclavejul și mizeria cum norul poartă furtuna".

* "Le Courier de l'Air", Londra, 8 Martie 1944: Dintre declarațiile făcute la Washington de dl Crowley, director economic pentru străinătate, rezultă că au fost făcute următoarele transporturi în Rusia: Din Oct. 1941 până în Ian. 1944 trimiterile s'au ridicat la 8.400.000 tone, de a valoare de 4.243.804.000 dolari; Rusia a primit peste 4.700 tancuri, 170.000 camioane, 33.000 jepuri și aproape 25.000 vehicule militare de diferite modele. Echivalent de tot felul, alimente și peste 6.000.000 perechi de încălțăminte au fost expediate. Alte transporturi cuprind: 117.000 tone explosiv, 1.350.000 tone oțel, 346.000 tone aluminiu, aramă și alte metale, 740.000 tone benzină de aviație și uleiuri lubrifiante.

* "L'Aurore", Paris, 22 Aug. 1961: Din vremea Yaltai, Reesvelt pare a fi fost cu sim-
purantă visător unei iluzii, care ar fi de aŃeles la un pasteur neconformist al unui
crăgal din Noua Anglie, dar care nu putea fi la un om de stat, cu atăta experiență și
putere. Pasteurul neconformist, încurajat de femeia sa, se înscrie bucură tatălui său
pentru reabilitarea asasinilor, și ar găsi ohar încurajant ca o familie să angajeze
de preferință, pentru paza copiilor, un fost cenaz, peotit. Reesvelt pare a-și fi închi-
put, cu o egală naivitate, oă el cuocieria pe Stalin, oă-i însușise remușori pentru
brutalețea gregeli, cultul pentru libertate, deservatul pentru despetim, în scurt oă-l
vraș bănuială asupra sincerității acestei remarcabile convertiri, Reesvelt trebuia să
i-ar fi răspuns, cum ar fi făcut-o în miza sa aŃeră pasteurul neconformist: "Să ave-
niorede. Încrederea e o virtute prin ea însăși. Oricum, în această nci vrm fi avut re-
ul cel sul".

De aici rezultă, în a doua parte a războiului, niște convenții - cărora statele marelui trebură să se plece, chiar dacă nu le apăsau. Fu acordat Rugilor, în omagiu celui lor, pe de altă parte Stalin, privilegiul de a invade unele teritorii, și mai ales de a con-

pe primii Berlinul. Până la urmă fură ei aceia cari aveau aierul de a fi conciliianți și largi, permițând Occidentalilor de a face figură de învingători și ocupanți în acest teritoriu, pe care ei din politeță se aținuseră să-l cuperească.

După câteva peripecii, criza actuală a Berlinului - se va aranja poate, pe căta timp dar ea se va repeta ori de câte ori din Prigoiov va avea chef să ne dea ametalii; și asta vreme cât Occidentului nu vor avea forța de a pune în ansamblul Europei acest raîms principiu al autodeterminării, a cărui aplicare arbitrară costă așa de scump alurea, în Europa și'n lumea liberă.

4. Cuareschi, în "L'ESPRESSO", 3 Sept. 1961 (Milano): Kruguev va comisi o gravă cercare: dacă, în loc să izoleze Berlinul de Est cu o cortină de ciment, ar fi ocupat Berlinul apusean, pretestul american ar fi fost ceva mai energic și Johnson, în loc de Berlinul apusean, și-ar fi distribuit sursele încurajând și stăruindu-se la Bonn. Așa zice o am de rând. Dacă-l întrebați ce-ar fi trebuit, după el, să facă americanii în fața armului sovietic la Berlin, el răspunde că nu stie și că nici nu e ținut să stie, pentru că nu el, ci americanii au dus pe sovietici în inima Europei occidentale.

Ce se întâmpla, deodată americanii nu interziceau? Pentru caul de rând, e simplu: America ar fi avut-o Hitler, și, în loc să explodeze la Hiroshima, ar fi expuldat la Moscova. Identie măcel, identică crimă. Fără intervenția americană, războiul ar fi fost câștigat de Germania nazistă. Așa, la-a câștigat și-a continuă să-l câștige- Rusia comunistă. Fără intervenția americană, lumea, în loc să fie împărțită, ca azi, în bloc sovietic, bloc chinez și bloc american, ar fi împărțită în bloc german și bloc american. Victoria Germaniei, în adevăr, n'ar fi permis să se credeze acea China comunistă, care, în doi-trei ani cel mult -tare pe miliardul de flămânzi, gata la orice- va porni la cucerirea întregii lumi.

...în timp ce America, aducând pe sovietici în linia Europei, a împins cu politica sa naționalistă Europa afară din Africa, deschizând Continentul negru comunismului și hădeilor lui Mao, victoria germană ar fi dus la formarea Euraficii și a unei Europe occidentale, intervenția americană, liberând Țările Europei orientale de ocupația germană pentru a le supune jugului sovietic, a fost răstăcută comunismul însoțit de o permisă a infecta mortal, pe lângă Europa, Africa și Asia, înăgă America. Omul de rând trage concluzia: fără intervenția americană, lumea n'ar fi cunoscut niciodată pe Krugiov, pe Tito, Nasser, Castro, Lumumba, Le Pira, Burghiba, felahii, pe Tagliatti, pe Mau-Mau... Așa zice omul de rând, care deloc nu se pricepe la politici: pentru că, mai mult decât de vorbe, el ține cont de fapte.

- Gili Vircy, în "Vers l'Avenir", Mamur, 23 Iulie 1961: „Dar, de altă parte, pentru țările OTAN-ului rămâne o mare speranță, dacă ele știu să se folosească țările rebite. Toată chestiunea e aici: să gisească ele lo convingeri. E de neagendat în Ungaria, Polnia și România și-ar îndrepta armele contra celor ce ar putea să-i salveze de la servitute devenită, pentru ei, insupportabilă. Serviciu magnaliard a dovedit-o dar ceea ce sa știe mai puțin, când lucrul a fost ascuns nu grije de propaganda rusă, ci că, în timpul revoluției maghiare, armata română și românii rămași erau, și ei accepta supravinești de cu studenții celor patru universități românești erau, și ei accepta supravinești de poliție și jandarmerie. Și cine nu știe că, din toate țările rebite, România are granițe cea mai lungă, și cea mai vulnerabilă, înspre Rusia? Aceste trei țări reprezintă un pericol enorm pentru Ruși... și un atut de prim ordin pentru țările Occidentale după un pericol enorm pentru Ruși... și un atut de prim ordin pentru țările Occidentale după un pericol enorm pentru Ruși... și un atut de prim ordin pentru țările Occidentale după un pericol enorm pentru Ruși...”

„Miorița”, nr. 8, 1970

* "Stindardul", München, Mai-Iunie 1961: În enciclica "Evangelii Praecones", publicată acum zece ani (2 Iunie 1951), Papa Pius XII atrăgea atenția conducătorilor de parohie asupra realității religioase a vremii: "Astăzi aproape întreaga omenire se află împărțită în două tabere: cu Cristos, sau împotriva lui Cristos. Oamenii mensează parcă împărțită în două tabere: cu Cristos, sau împotriva lui Cristos, sau printr-o înfricoșătoare orăză gravă, care va sfârși sau prin salvarea cu Cristos, sau printr-o înfricoșătoare nimicie".

[illegible]

Peste câteva luni de zile de la aceste declarații, în ziua de 15 octombrie, prin ambasadorii lui întrind orăntul prin fapă, răscumpăra pe timpul de lăru-
aseta, prin ambasadorii lui întrind orăntul prin fapă, răscumpăra pe timpul de lăru-
tă de la Majadahenda Spaniei vachi și grele photo selective. Căci "apărănd Cregăină-
tate, chiar pe rămint străin, noi apărăm putere care este înver al puterii neamului
nostru". (Ion I. Muta)

G. Cărpeneșanu

Dragă Măg. Grăciune, -ți facem o urare:
Ca penul nostru vrem să întineresci,
Reîntre'n obicei a te sarguri
Pe plaiurile mândre românești!

Un vizitator nemț al Bucureștilor spune -citim în "Glasul" din Pankov- că "deosebirea între țigani și sârbi, alături atât de mare tocmai în acest oraș, a dispărut": acum sunt toți în sârbe...

P.-Suedia: Di Cesar Teodorescu se plângă de "îngăduirea cântecului românesc"...

Tot prietenilor din Mexic -și știm prea bine cine și cât de prețioși sunt- le datorăm denunțarea regulată a situației din România în săptămânalul "Informaciones exclusivas".-

* Articolele deşchise prin revizuirea "Scolotelelor paradoxuri pentru a susţine pr
Serue Française, iulie 1961: o serie de "Scolotelele paradoxuri": canibalism, anafab
serinţa auturului, un fel de Rousseau - 1961, pentru primitivitatea canibalism, anafab
am faţă de eguarea civilizaţiei. - Mario Calzavara, "Viaggio in Romania", în "Il Sent
Florenţa, 1 iunie 1961: un student italian la cursurile de vară de la Sinaia, după un
de nas şi iniţial, favorabil regimului, a reuşit să descopere totuşi unele lucruri
care nu merg: interioarea grea, imposibilitatea discuţiei politice, lipsa libertăţii de
care, etc. În acelaşi număr din revista florentină, de stînga, un eseu de Alberto Bratt
despre "Il teatro di Ionesco", unde apar unele consideraţii pătrunzătoare. - Petru Di
triu, "Lo scrittore in Romania", în "La Fiera Letteraria", Roma, 22 oct. 1961: drastic r

chisiteriu al terarismului anticultural din Repara din partea unui, care ştie cum atau lucrurile (cum se vede, autorul "Cronici de familie poate fi şi el util, astăzi, ca- zoi rămâneşti, arătând, cel puţin cu acest articol tare, căinţă sinceră". Tot în revista dela Roma, în numărul precedent, a apărut, dătorită lui Mircea Popescu, o comemorare a lui Lucian Blaga, cu câteva poeme traduse în italianeşte şi o notă despre poziţia scri- torului faţă de regimul comunist. -

Adrian Popa

POMÂNĂ TICĂNEASĂ de Costache Barbu

Un Țigan trăindu-și viața chinuită
Și murind pe semne într-o zi de post
Iși lăasă nevasta ce-l bocea adremită
Că se duse bietul parcă n-oi n'a fost.

Văduva, jelindu-l, se porni să'ngire
Tocmai ce-și dăduse bărbătelui ei!
Lueruri soupe care, din nenorocire,
Nu sunt potrivite nici unei femei.

- O! făcea Țigancă, băta-te norocul,
Cum lăsași tu, nene, cismele de piele,
Ceasul tău de aur, căciula, căjocul,
Și atâtea lucruri - ce să fac cu ele?

Dar măcar atâtea să-mi fi spus aseară,
Când ereai pe două din pricina bolii:

- Socate-le la soare, căci până la vară,
Stând îngheșuite, or să prinză molii..

Auzind Țiganii, adunați în casă,
Că e roat de țale și s'er preocupai,
Ziseră: Cumătră, nu mai plânge, lasă,
Să-i fie pomână și le-am împărți...

Ceasul cu rubine să-l ia bulibașa,
Briciul și luleaua le dai la nepoți,
Iar cumătrul sooru să-i poarte cămașa,
Că e om în vârstă și mai gol oa toți...

Nașul însă, hătru și cu-a vieții școală,
Zise: Dar tu, fină, mai întâi - avea?
- Ei avea, de unde? n'avea nicio școală!
Dar, de gând, firește, a avut să-și ia..

Și în comunicatul dat la Moscova de Hrușciov și Gheorghiu-Dej, cei doi "bărbați de stat" - cum îi poreclește "Glasul" minciunii - "și-au reafirmat hotărîrea de a de- masca în continuare colonialismul" și "de a sprijini năzuința popoarelor din Asia, Africa și America Latină spre independență". Că cele din Europa au încetat de mult de a mai fi "popoare", devenind ele, sub crunta robie a hoardelor lui Hrușciov, simple col- hozuri: colhozul polonez, colhozul unguresc, colhozul românesc...

Și Certându-se, ciolic, cu haidamacii lui Dej pe paternitatea vânzării țării, "Româ- nia" fostelor partide pretinde că "actul dela 23 August rămâne o afirmare glorioasă a patriotismului românesc, care ne-a ferit de un imers prăpăd în țară". Și, starea de azi, acelu, de dracu o fi?...

Și, Președintele Kennedy a spus lui Agiubsei, ginerele lui Hrușciov, că "dacă Rusia pierdea războiul, poporul sovietic, ca astăzi poporul german, s'ar fi ridicat împotriva stabilirii unei linii de demarcație prin mijlocul Moscovei și al întregii țări". Nu- mai că, dacă Rusia pierdea războiul, poporul sovietic înceta să mai fie "sovietic", de- venind și el un popor liber...

Și "Libertatea", - foaia Românilor din Banatul înstreinat - scrie în numărul din 13 Iulie că în "Republica Populară Macedonia" din Iugoslavia funcționează și școli pen- tru minorități: 256 în limba albaneză, cu 30.509 elevi și 908 învățători - și 51 în limba turcă, cu 134 învățători. Iar la Universitatea din capitală, Skopje, studiază 461 albanezi și 50 turci - în timp ce se anunță deschiderea a noi școli pentru aceste minorități.

Acuma, dela o foaie a Românilor, scrisă în limba română, pentru români, ne-am fi aș- teptat să ne spună câte școli au românii noștri din Macedonia iugoslavă, adică din- tr-o țară care, cum însăși "Libertatea" ne-a asigurat, e un adevărat rai al tuturor mi- norităților. De ce tace, "Libertatea", în această privință? Nu-i oare... liberă să scrie? Sau, dacă autoritățile au "neglijat" cumva, nu-i liberă să interviev pentru drepturile fraților săi din Macedonia?

Știți, apoi, că'n parlamentul Serbiei există deputați români: intervenit-au ei pen- tru drepturile, pur și simplu omenești, ale Românilor din Valea Timocului? Sau, în prea democratica Iugoslavia, n-oi ei nu!.. liberi s'c facă!...

Și Căducerea evreilor din Franta, întrunită la Paris la 18-19 Iunie, a cerut Con- gresului Mondial Evreesc: să interviev la Națiunile Unite ca să ceară țărilor membre a refuza dreptul de azil criminalilor de război nazisti; să ceară guvernului german epurarea foștilor nazisti din posturile politice, armată, magistratură și poliție, di- zolvarea asociațiilor de foști combatanți, suprimarea pensiilor foștilor demnitari na- zisti și interdicerea oricărei publicații sau cărți tinzând la realitizarea Germaniei hitleriste; își exprimă uimirea față de atitudinea "morală" a Interpolului în căutarea criminalilor nazisti, pretextând că-i vorba de crime cu caracter politic; exprimă vii- le sale felicitări rebinilor Langer și Winfershut, cari au primit măgulitoare distinc- ții în Legiunea de Onoare franceză..

Și Când și când, gazetele noastre din America ne anunță decesul câte unui om-pa- triot, care "și-a dat sufletul în mâinile Creatorului": toți, fără excepții! Optimiști, gazetarii ăștia...